

ΑΘΩΝΙΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΩΝ ΘΗΣΑΥΡΩΝ - ΕΤΟΣ 9^ο

ΙΣΧ
ΝΗ ΚΑ

ΙΟΥΛΙΟΣ 2004 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 103

Πολιτεία

ΕΜΠΟΡΟΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΙ

Εκείνος που θέλει να σωθῆ, ἄς σπεύσει, κι ἐκεῖνος που ἐπιθυμῆ νὰ μπῆ στὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἄς μὴν ἀδιαφορῆ. Ἐκεῖνος που θέλει νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴ γέεννα τοῦ πυρός, ἄς ἀγωνισθῆ νόμιμα. Ἐκεῖνος που θέλει νὰ ἐξυψωθῆ, ἄς εἶναι ταπεινός, κι ἐκεῖνος που ἐπιθυμῆ νὰ παρηγορηθῆ, ἄς πενθῆ. Ἐκεῖνος που ποθεῖ νὰ μπῆ στὸν νυμφώνα καὶ νὰ αἰσθανθῆ τὴ χαρὰ του, ἄς πάρῃ φωτεινὴ λαμπάδα καὶ λάδι στὸ δοχεῖο του. Ἐκεῖνος που προσμένει μὲ ἐλπίδα νὰ παρακαθίσῃ σ' ἐκείνους τοὺς γάμους, ἄς ἀποκτήσῃ λαμπρὴ φορεσιά. Ἡ πόλι τοῦ βασιλιά εἶναι γεμάτη ἀπὸ εὐφροσύνη καὶ ἀγαλλίασι, γεμάτη ἀπὸ φῶς καὶ γλυκασμό, καὶ γιὰ κείνους που κατοικοῦν μέσα σ' αὐτὴν ἀναβρῦζει γλυκύτητα μαζί μὲ αἰώνια ζωὴ. Ἄν λοιπὸν κανεὶς ποθεῖ νὰ γίνῃ συμπολίτης τοῦ βασιλιά, ἄς βιάσῃ τὸ βῆμα του, διότι ἡ μέρα εἶναι σχεδὸν στὸ τέλος τῆς, καὶ κανεὶς δὲν ξέρει, τί θὰ συναντήσῃ στὸ δρόμο.

Οπως δηλαδὴ κάποιος ὁδοιπόρος, που γνῶριζει τὸ μακρὸς τοῦ δρόμου, πέφτει καὶ κοιμᾶται, ὡσότου πλησιάζει τὸ βράδυ· ἔπειτα, ἀφοῦ ξυπνήσῃ, βλέπει τὴν ἡμέρα νὰ εἶναι σχεδὸν στὸ τέλος τῆς· καὶ μόλις αὐτὸς ἀρχίσει νὰ βαδίζῃ, ξαφνικὰ ἔρχονται σύννεφα, χαλάζι καὶ βροντές καὶ ἀστραπές καὶ θλίψεις ἀπὸ παντοῦ, γιατί οὔτε στὸ κατάλυμα προφταίνει νὰ πάῃ, οὔτε στὸν τόπο του μπορεῖ νὰ γυρίσῃ· ἔτσι κι ἐμεῖς, ἂν δεῖξουμε ἀδιαφορία κατὰ τὸν καιρὸ τῆς μετανοίας, θὰ πάθουμε τὸ ἴδιο· διότι εἴμαστε ξένοι καὶ προσωρινοί.

Ας ἐνδιαφερθοῦμε λοιπὸν νὰ μποῦμε στὴν πόλι καὶ πατρίδα μας μὲ πλοῦτο. Εἴμαστε πνευματικοὶ ἔμποροι, ἀδελφοί μου, που ζητοῦμε τὸ πολύτιμο μαργαριτάρι, τὸ ὁποῖο εἶναι ὁ Χριστὸς ὁ Σωτῆρας μας, καύχημά μας καὶ θησαυρὸς ἀπαραβίαστος. Γι' αὐτὸ ἄς τὸν ἀποκτήσουμε μὲ πολλὴ ἐπιμέλεια. Εἶναι μακάριος καὶ τρισμακάριος αὐτὸς που ἐνδιαφέρθηκε νὰ τὸν κἀνῃ κτῆμα του, καὶ συγχρόνως νὰ γίνῃ κτῆμα τοῦ θησαυροῦ αὐτοῦ. ✕

Γερόντων

✕ Ἄν κάποιος εἶναι νευριασμένος ἢ θυμωμένος καὶ βρίζει, δὲν ἔχει εὐλογία τὸ ἔργο που κάνει, ἐνῶ ἂν ψάλλῃ ἢ λέει τὴν εὐχή, ἀγιάζεται τὸ ἔργο του.

✕ Ἡ συνείδησι εἶναι ὁ πρῶτος νόμος τοῦ Θεοῦ, τὸν ὁποῖο χάραξε βαθεῖα στὶς καρδιές τῶν

πρωτοπλάστων καὶ στὴ συνέχεια τὸν παίρνει ὁ καθένας μας φωτοτυπία ἀπὸ τοὺς γονεῖς του, ὅταν γεννιέται.

† Γέρων Παῖσιος

✕ Μὲ τὴν αὐτογνωσία ὁ Χριστιανὸς γίνεται σοφώτερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Παράλληλα ἔρχεται σὲ ταπεινώσι καὶ λαμβάνει χάρι ἀπὸ τὸν Κύριο.

✕ Οἱ καλωσύνες καὶ οἱ ἐλεημοσύνες καὶ ὅλα τὰ ἐξωθεν καλὰ δὲν κατευνάζουν τὸ ἀγέρωχο τῆς καρδιάς. Ἐνῶ ἡ διανοητικὴ ἀδολεσχία, ὁ πόνος τῆς μετανοίας καὶ ἡ συντριβὴ ταπεινῶν τὸ ὑψηλὸ φρόνημα.

† Γέρων Ἰωσήφ

✕ Ἀπολαῦστε τὴν πνευματικὴ ζωὴ. Δὲν ὑπάρχει τίποτε γλυκύτερο ἀπὸ αὐτὴ. Ὁ ἀγὼν εἶναι σκληρὸς, εἶναι γλυκεῖς ὅμως οἱ στέφανοι. Δριμύς ὁ χειμὼν, γλυκὺς ὁ Παράδεισος. Χωρὶς ἀγῶνα, δὲν ἀποκτοῦμε ἀρετῆ.

✕ Προσέχετε πολὺ τίς συναναστροφές σας. Ὁ ἀέρας ὅλους τοὺς φυσᾷ. Προφυλάσσετε καὶ τὸν ἄλλον.

† Γέρων Ἱερώνυμος

✕ Αὐτὸς ὁ ὁποῖος κάνει ὑπακοή, αὐτὸς βραβεύεται, αὐτὸς ἀμείβεται, αὐτὸς στεφανώνεται. Καὶ ὁ πρῶτος (ὁ ἐντελλόμενος) βέβαια, ἀλλὰ περισσότερο ὁ ὑποτακτικὸς εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς, μιμεῖται τὸν Χριστόν.

✕ Μέσα σου νὰ βράζῃ ἡ χαρὰ, ἀλλὰ νὰ μὴ φαίνεται. Μέσα σου νὰ βράζῃ ἡ λύπη, ἡ κόλασι, ἀλλὰ νὰ μὴν τὸ ἐξωτερικεύσῃς. Αὐτὸς εἶναι ὁ καλόγηρος. Ἄμα τὸ ἐξωτερικεύσῃς, εἴτε ὑπερηφάνεια θὰ σε πιάσῃ, ἢ... θὰ τὸ χάσῃς.

† Γέρων Ἐφραίμ Κατουνακιώτης

Οἱ ἔξῃντα Ἱερομάρτυρες τοῦ Ἱρκούτσκ

Κατά τὰ ἔτη 1930, 1931 καὶ 1932 ταξίδεψα σ' ὀλόκληρη τὴ Σιβηρία μὲ μία ἐπιστημονικὴ ἀποστολή. Τὸ 1933 τὰ ταξίδια μᾶς ὠδήγησαν στὸ Ἱρκούτσκ, στὸ Νίζνιε-Οὐντίνσκ καὶ μετὰ στὸ Μπαλαγκάνσκ.

Ἡ πόλη Κατσούγκ βρίσκεται στίς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ Λένα, 140 μίλια ἀπὸ τὸ Ἱρκούτσκ. Ἀπὸ τὴν Κατσούγκ ὑπῆρχε δρόμος γιὰ τὸ Νίζνιε-Οὐντίνσκ καὶ τὸ Μπαλαγκάνσκ, πού περνοῦσε ἐξ ὀλοκλήρου μέσα ἀπὸ τὴν ζώνη τῶν δασῶν, τὴν τσίγκα. Δὲν ὑπῆρχαν κάτοικοι· μόνο κρατούμενοι, πού δούλευαν στὴν κατασκευὴ κάποιου ἔργου. Στούς καταυλισμοὺς γύρω ἀπὸ τὴν Κατσούγκ κυριαρχοῦσε τότε ἀνήκουστη βαναυσότητα. Χωρὶς κανέναν ἀπολύτως λόγο πυροβολοῦσαν, χτυποῦσαν καὶ μαστίγωναν, πολλές φορές μέχρι θανάτου, τοὺς ἀνθρώπους.

Οἱ συνθήκες διαβιώσεως ἦταν φρικτές. Ἐξῃντα ἕως ὀγδόντα ἀνθρώποι στοιβάζονταν σ' ἕναν κοιτῶνα, μὲ δύο σειρές σανίδες γιὰ κρεβάτια. Σὲ περίπτωσι πού κάποιος ἀπὸ τοὺς κρατούμενους δὲν ὀλοκλήρωνε τὴν ἡμερήσια ἐργασία πού τοῦ ἀνετίθετο, οἱ φύλακες τοῦ καταυλισμοῦ εἶχαν τὸ δικαίωμα νά τοῦ κάνουν ὅ,τι ἤθελαν. Ἄφηναν τοὺς κρατούμενους γιὰ τιμωρία μία ἐβδομάδα στὸ ὑπαιθρο, μὲ ἐλάχιστα ρούχα. Οἱ ἀνθρώποι πέθαιναν, ὅπως ἦταν φυσικό, ἀπὸ τὴν πείνα καὶ τὸ κρύο.

Ταξιδέψαμε ἀπὸ τὸ Ἱρκούτσκ ἕως τὸ Νίζνιε-Οὐντίνσκ μὲ ἀτμόπλοιο. Ἀπὸ ἐκεῖ προχωρήσαμε μὲ ἄμαξες κατὰ μῆκος τοῦ δρόμου τῆς Κατσούγκ, ἀκολουθώντας γιὰ περισσότερο ἀπὸ ἐβδομῆντα μίλια τὴν δεξιὰ ὄχθη τοῦ ποταμοῦ Ἄγκερ, πρὸς τὴν κατεύθυνσι τοῦ Κατσούγκ. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη δούλευα ὡς ὑδρομετρικὸς παρατηρητῆς.

Απὸ τίς 8 ὡς τίς 22 Ἰουλίου 1933 ἡ ἐπιστημονικὴ μᾶς ὁμάδα σταμάτησε γιὰ μερικὲς ἡμέρες κοντὰ

σ' ἕνα στρατόπεδο συγκεντρώσεως. Στὴν περιοχὴ ἐκείνη τὸ ἔδαφος ἦταν καταλληλότερο γιὰ τὴν γεωργία καὶ ὑπῆρχαν ἤδη σχέδια γιὰ τὴ δημιουργία ἐνὸς κρατικοῦ συλλογικοῦ ἀγροκτήματος (κολλεκτίβας) ἐκεῖ. Ὁ καιρὸς εἶχε γίνει ἄρκετὰ εὐχάριστος. Μετὰ τὸ δεῖπνο, καθήσαμε μέχρι ἄργά τὸ βράδυ κοντὰ στὴ φωτιά. Κάθε τόσο ἀκούγαμε κάποιες κραυγές, πού ἀντηχοῦσαν στὴν τσίγκα. Δὲν ξέραμε ἀκόμα τί εἶδους κραυγές ἦταν αὐτές. Ἦταν μιά ξάστερη καὶ ἡσυχὴ νύχτα. Ὁ καθαρὸς ἀέρας τῆς Σιβηρίας ἀνέδιδε τὸ γλυκὸ ἄρωμα τῶν λουλουδιῶν τῆς τσίγκα μέσα στὴν κοιλάδα. Ὅσο ζῶ δὲν πρόκειται νά ξεχάσω ἐκείνη τὴν κοιλάδα. Θά τὴν θυμᾶμαι παντοτεινά!

*Ἦς ὅστις
ὁμολογήσει ἐν ἐμοὶ
ἔμπροσθεν τῶν
ἀνθρώπων,
ὁμολογήσω καὶ ἐγὼ
ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν
τοῦ πατρὸς μου
τοῦ ἐν οὐρανοῖς*
(Ματθ. ι': 32)

Ο γλυκὸς πρῶινός μας ὕπνος διεκόπηκε ἀπὸ ἕνα σπαρακτικό ἀνθρώπινο βογγητό. Σηκωθήκαμε γρήγορα. Ὁ ἐπικεφαλῆς τῆς ὁμάδος μᾶς, ντόπιος ἀπὸ τὸ Ἱρκούτσκ, πῆρε γρήγορα ἕνα ζευγάρι κυάλια καὶ οἱ ἄλλοι στήσαμε δύο τοπογραφικὰ ὄργανα καὶ ἀσχολούμεθα μὲ τὴν ἐργασία μᾶς, ὅταν παρατηρήσαμε ἕνα πλῆθος νά ἔρχεται πρὸς τὴν κατεύθυνσί μᾶς. Ἐξ αἰτίας τῶν θάμνων ἦταν δύσκολο νά καταλάβουμε τί συνέβαινε. Ἦταν ἐξῃντα κρατούμενοι καὶ ὅσο πλησίαζαν μπορούσαμε καθαρῶτερα νά δοῦμε, πὼς ἦταν ὅλοι ἐξαντλημένοι ἀπὸ τὴν πείνα καὶ τὴν πολλὴ δουλειά. Τί βλέπαμε; Ὅλοι κρα-

τοῦσαν ἕνα σχοινὶ στούς ὤμους τους. Τραβοῦσαν ἕνα ἔλκηθρο (ἕνα ἔλκηθρο Ἰούλιο μῆνα!). Πάνω στὸ ἔλκηθρο ὑπῆρχε ἕνα βαρέλι μὲ ἀνθρώπινα περιττώματα!

Οἱ φρουροὶ πού τοὺς συνόδευαν προφανῶς δὲν γνώριζαν, ὅτι ὑπῆρχε μία ἐπιστημονικὴ ἀποστολὴ στὴν περιοχὴ τοῦ στρατοπέδου συγκεντρώσεως. Ἀκούσαμε ἀκριβῶς τίς λέξεις τῆς διαταγῆς τῶν φρουρῶν: "Ξαπλώστε κάτω καὶ μὴν κινεῖσθε". "Ἐνας φρουρὸς ἔτρεξε πίσω στὸ στρατόπεδο· προφανῶς μᾶς θεώρησαν ὑπόπτους. Κάποιος ἀπὸ τὴν ὁμάδα μᾶς ἐκτίμησε κάπως γρήγορα τὴν κατάστασι τῶν κρατούμενων καὶ εἶπε: "Παρατείναμε τὴ ζωὴ του γιὰ λίγα ἀκόμη λεπτά".

Στήν αρχήν δέν καταλάβαμε αὐτά του τά λόγια. Σέ 15 ὅμως με 20 λεπτά εἶχαμε περικυκλωθῆ ἀπό μία διμοιρία φρουρῶν τοῦ στρατοπέδου, πού μᾶς πλησίασαν κρατώντας τουφέκια ἔτοιμα γιά μάχη, σάν νά ἐπρόκειτο νά ἐπιθετοῦν μέ τίς ξιφολόγχες. Ὁ ἐπικεφαλῆς τῆς διμοιρίας καί ὁ πολιτικός κομισάριος μᾶς πλησίασαν καί ζήτησαν τά χαρτιά μας. Ὅταν τά ἐξέτασαν μᾶς ἐξήγησαν πῶς αὐτοί οἱ ἐξήντα ἄνδρες εἶχαν καταδικασθῆ νά ἐκτελεστοῦν, ὡς στοιχεῖο ἀλλότριον πρὸς τῆ σοβιετική ἐξουσία.

Ενα χαντάκι εἶχε ἤδη ἐτοιμασθῆ γιά τούς ἐξήντα. Ὁ πολιτικός κομισάριος μᾶς ζήτησε νά μποῦμε στίς σκηνές μας, πρᾶγμα πού κάναμε. Οἱ ἐξήντα μάρτυρες ἦταν ἱερεῖς. Στό ἥσυχο πρωινό τοῦ Ἰουλίου οἱ ἀδύναμες φωνές πολλῶν ἱερέων ἀκούγονταν ξεκάθαρα. Ἐνας ἀπό τούς δημίους ρωτοῦσε ἕναν-ἕναν τούς ἱερεῖς, πού τώρα στέκονταν κοντά στό χαντάκι: "Εἶναι ἡ τελευταία σου πνοή πές μας, ὑπάρχει Θεός ἢ ὄχι;"

Η ἀπάντησι τῶν ἁγίων μαρτύρων ἦταν σταθερή καί σίγουρη: "Ναί, ὑπάρχει Θεός!" Ἀκούστηκε ὁ πρῶτος πυροβολισμός. Καθόμασταν στίς σκηνές καί ἡ καρδιά μας πήγαινε νά σπάσῃ...

Ενας δεύτερος πυροβολισμός ἀντήχησε, ἕνα τρίτος καί μετά περισσότεροι. Οἱ ἱερεῖς ὠδηγοῦντο ὁ ἕνας μετά τόν ἄλλο μπροστά στό χαντάκι· οἱ δημίιοι, στό χεῖλος τοῦ χαντακιοῦ, ρωτοῦσαν κάθε ἱερέα: "Υπάρχει Θεός;" Ἡ ἀπάντησι ἦταν σταθερά ἡ ἴδια: "Ναί ὑπάρχει Θεός!"

Εἴμαστε αὐτόπτες μάρτυρες, εἶδαμε μέ τά μάτια μας καί ἀκούσαμε μέ τ' αὐτιά μας πῶς τόσοι ἄνθρωποι μπροστά στόν θάνατο ὠμολόγησαν τήν πίστι τους στόν Θεό.

Σως περάσουν ἀκόμα χρόνια, δεκαετίες. Ὅμως αὐτός ὁ τάφος πάνω στόν δρόμο Κατσούγκ - Νίζνιε-Ούντισκ πρέπει νά βρεθῆ. Κανείς Ὁρθόδοξος Χριστιανός, πουθενά, δέν πρέπει νά ξεχάσῃ αὐτούς τούς ἁγίους μάρτυρες, πού ἔδωσαν τήν ζωή τους γιά τήν ἀκλόνητη πίστι τους. ✠

(Αὐθεντική μαρτυρία γραμμένη ἀπό αὐτόπτη μάρτυρα καί δημοσιευμένη στό βιβλίο τοῦ πρωθιερέως Μιχαήλ Πόλσκυ "Russia's New Martyrs", Jordanville, N.Y.).

ΑΠΟ ΤΟ ΓΕΡΟΝΤΙΚΟ

ΜΕ ΕΥΛΑΒΕΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΑΝΥΞΗ

Εστειλε κάποτε ὁ ἀββάς Παμβώ τόν μαθητή του στήν πόλι τῆς Ἀλεξάνδρειας, γιά νά πουλήσῃ τό ἐργόχειρο του. Κι ἐπειδὴ ἔκανε δεκαεξί ἡμέρες στήν πόλι, τίς νύχτες κοιμόταν στόν νάρθηκα τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Μάρκου. Ἔτσι, εἶδε πῶς γίνεται ἡ ἀκολουθία τῆς ἐκκλησίας στίς πόλεις, ἔμαθε μάλιστα καί μερικά τροπάρια καί γύρισε πίσω πάλι στόν Γέροντα. Τοῦ λέει λοιπόν ὁ Γέροντάς του: "Σέ βλέπω παιδί μου ταραγμένο· μήπως σοῦ συνέβη κάποιος πειρασμός στήν πόλι;" Κι ὁ ἀδελφός τοῦ ἀπαντά: "Πραγματικά, ἀββά, μέ ἀδιαφορία σπαταλοῦμε τόν καιρό μας σ' αὐτή ἐδῶ τήν ἔρημο· οὔτε κανόνες οὔτε τροπάρια ψάλλουμε".

Τοῦ λέει τότε ὁ Γέροντας: "Ἀλίμονό μας, παιδί μου, γιατί ἐφθασαν οἱ ἡμέρες, πού οἱ μοναχοὶ θ' ἀφήσουν τή στερεὰ τροφή, πού ὑπαγόρευσε τό Ἅγιο Πνεῦμα, καί θ' ἀκολουθήσουν ψαλίσματα καί μελωδίες. Ποιά ἀλήθεια κατάνυξη καί τί λογῆς δάκρυα μποροῦν νά προέλθουν ἀπό τά τροπάρια; Τί κατάνυξη μπορεῖ νά ἔχη ὁ μοναχός, ὅταν στέκεται στήν ἐκκλησιά ἢ στό κελλί καί ὑψώνει τή φωνή του ὅπως τά βόδια; Γιατί ἂν παρουσιαζόμαστε μπροστά στόν Θεό, ὀφείλουμε μέ πολλή κατάνυξη νά στεκόμαστε καί ὄχι μέ ἔπαρσι. Σίγουρα δέν βγήκαν οἱ μοναχοὶ στήν ἔρημο αὐτή, γιά νά παρουσιάζονται στόν Θεό καί νά παίρνουν ὑπερήφανη στάσι, νά ψάλλουν τροπάρια καί νά ρυθμίζουν μελωδίες, νά κουνᾶνε ἐδῶ κι ἐκεῖ τά χέρια καί νά μετακινοῦν τά πόδια. Ἀντίθετα, ὀφείλουμε μέ πολύ φόβο καί τρόμο, μέ δάκρυα καί στεναγμούς, μέ εὐλάβεια, μέ πολλή κατάνυξι καί μέ ταπεινή φωνή, νά προσφέρουμε τίς προσευχές μας στόν Θεό. Θά ἔρθουν ἡμέρες, παιδί μου, κατά τίς ὁποῖες οἱ Χριστιανοὶ θά καταστρέφουν τά βιβλία τῶν Ἁγίων Εὐαγγελίων, τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καί τῶν θαυμασίων προφητῶν".

Τοῦ εἶπε τότε ὁ ἀδελφός: "Ἀλήθεια, θ' ἀλλάξουν οἱ συνήθειες καί οἱ παραδόσεις τῶν Χριστιανῶν καί δέν θά ὑπάρχουν ἱερεῖς στήν ἐκκλησία, ὥστε νά μποροῦν νά γίνονται τέτοια πράγματα;"

Καί ὁ Γέροντας ἀπάντησε: "Ἐκεῖνο τόν καιρό θά ψυχρανθῆ ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν καί θά πέσῃ μεγάλη θλίψι· θά γίνουν ἐπιδρομές ἐθνῶν, μετακινήσεις λαῶν, ἀστάθεια στούς βασιλεῖς, ἀνωμαλία στούς κυβερνήτες, οἱ ἱερεῖς θά γίνουν ἄσωτοι καί οἱ μοναχοὶ θά ζοῦν μέ ἀμέλεια. Οἱ ἡγούμενοι θ' ἀδιαφοροῦν γιά τή δική τους σωτηρία, ἀλλά καί τοῦ ποιμνίου τους· θά εἶναι ὅλοι τους πρόθυμοι καί πρῶτοι στά τραπέζια καί ἐριστικοί· ὀκνηροὶ στίς προσευχές, ἀλλά πρόθυμοι στήν καταλαλιά, ἔτοιμοι γιά κατηγορία· δέν θά θέλουν οὔτε νά μιμοῦνται, οὔτε ν' ἀκούνε βίους καί λόγους Γερόντων, ἀλλά κυρίως θά φλυαροῦν καί θά λένε "ἂν ζοῦσαμε κι ἐμεῖς στίς μέρες τους, θ' ἀγωνιζόμασταν κι ἐμεῖς". Οἱ ἐπίσκοποι πάλι τῶν καιρῶν ἐκείνων θά δείχνουν δουλικότητα πρὸς τους ἰσχυρούς· θά βγάζουν τίς ἀποφάσεις ἀνάλογα μέ τά δῶρα πού θά παίρνουν καί δέν θά ὑπερασπίζονται τούς φτωχοῦς, ὅταν θά κρίνονται. Ἀκόμα θά εἰσχωρήσει καί στόν λαό ἀπιστία, ἀσωτία, μίσος, ζήλεια, φιλονικία, κλεψιά, μέθη, μοιχεία, πορνεία, φόνοι καί διαρπαγές. Σέ τέτοιες ἡμέρες θά σωθῆ ἐκεῖνος πού θέλει καί προσπαθεῖ νά σώσῃ τήν ψυχὴ του κι αὐτός θά ὀνομαστῆ μέγας στή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν". ✠

Αθωνικά

“Ένας άγιος με “δίπλωμα- τρελλου”

Ο πατήρ Γεώργιος ό Άναχωρη-
τής γεννήθηκε στή Συκιά τής
Σιθωνίας γύρω στό 1922. Τό όνομά
του τό κοσμικό ήταν Ίωάννης. Γεώργιος μετωνομά-
σθηκε διά του Άγγελικού Σχήματος, όταν αναγεννή-
θηκε πνευματικά στήν γειτονική χερσόνησο του Άθω,
στό Περιβόλι τής Παναγίας.

Ο Πατήρ ζούσε σάν πραγματικό πετεινό του
ουρανού μέσα στό Άγιον Όρος, κάτω από
τόν ουράνιο τρούλο του Θεού, γιατί δέν είχε Καλύβι,
όπως οί άλλοι Πατέρες. Έλευθερωμένος λοιπόν από
τήν ματαιότητα μέ τήν άρετή τής άκτημοσύνης και
σκλαβωμένος από τήν αγάπη του Θεού, γύριζε στον
Άθω σάν “καλό αλητάκι” του Χριστού. Όλη του ή
περιουσία ήταν τά τριμμένα ρούχα που φορούσε, τά
ϊδια χειμώνα-καλοκαίρι. Στά δέ πόδια του είχε τυλι-
γμένα φαρδιά κουρέλια, γιά νά μή κατεβαίνει κάτω τό
λίγο αίμα από τήν όρθοστασία στήν προσευχή και από
τίς πορείες του στίς κορυφές και λαγκαδιές, όπου
πήγαινε, γιά νά μένη άγνωστος από τούς ανθρώπους.
Ή μέν ψυχή του όλο ένωνόταν μέ τόν Θεό, τά δέ
ρούχα του όλο και κουρελιάζονταν, αλλά φαίνονταν
σάν φτερά, γιατί ό Γέροντας είχε Χάρι Θεού.

Οταν κανείς έβλεπε από μακριά τόν Πατέρα
Γεώργιο μέσα στά βάτα, νά τρώη βατόμουρα,
τόν νόμιζε γιά κανέναν μεγάλο άετό. Τό μέν καλο-
καίρι περνούσε κάπως μέ λίγα βατόμουρα ή συκοστά-
φυλα, αλλά τόν χειμώνα, που δέν υπήρχε τίποτα σχε-
δόν, ήταν δύσκολα. Φαγητό έτρωγε μόνο στά Πανη-
γύρια τών Μονών τής Βορειοανατολικής πλευράς του
Άγιου Όρους, όπου έμφανιζόταν κατά καιρούς. Συνή-
θως πήγαινε από τήν προπαραμονή τής έορτής και
βοηθούσε στό Μαγειρείο και γενικά στά καθαρίσματα
τής Μονής. Όλοι, φυσικά, τόν διέταζαν μέ πολλή
εύκολία, γιατί τόν θεωρούσαν γιά καθυστερημένο στά

μαλά, αλλά, όταν τόν γνώριζε
κάποιος από κοντά, έβλεπε τόν
εαυτό του καθυστερημένο και τόν
Πατέρα Γεώργιο θεοφώτιστο.

Ήταν πάντα προθυμότατος νά κάνει τά θελή-
ματα όλων. Πότε τόν φώναζε ό ένας:
“Γιώργη, έλα εδώ” και πότε ό άλλος: “Γιώργη, έλα
εδώ”. Εκείνος έλεγε: “Νάναι εύλογημένοι!” και έτρεχε.
Αυτό γινόταν από τό πρωί μέχρι τό βράδυ. Παρ’ όλο
πού ήταν κατάκοπος από τή δουλειά, δέν πήγαινε στό
Άρχονταρίκι γιά νά ξεκουρασθή τό βράδυ, αλλά πλά-
γιαζε έξω από τόν Νάρθηκα, τεντωμένος σάν νεκρός
έπάνω στά μάρμαρα, μέ σταυρωμένα τά χέρια. Εκεί
πού τόν έβλεπε κανείς ξαπλωμένο, άπότομα σάν νά
γινόταν συναγερμός, πετιόταν και προσευχόταν
όρθιος, άκίνητος, γιά ώρες, λές και ήταν άγαλμα.

Ο Πατήρ Γεώργιος είχε εγκαταλειφθή τελείως
στά χέρια του Θεού, γι’ αυτό ένιωθε τή
μεγάλη σιγουριά, που του έδινε ό Χριστός, και χαρά
άφθονη, τήν όποία δέν μπορούσε νά χωρέση. Ή φτε-
ρουγισμένη από τόν θείο έρωτα καρδιά του τόν έκανε
νά γυρίζη στά βουνά: δηλαδή “είχε πάρει τά βουνά”,
αλλά μέ τήν καλή έννοια. Όσο περνούσαν τά χρόνια,
ώρισμένοι άρχισαν νά τόν παίρνουν μυρωδιά, γι’ αυτό
κι εκείνος έκανε άταξίες και μάλιστα έπίσημες.

Κάποτε είχε δει έναν χωροφύλακα νά παρα-
φέρεται και του έδωσε δυό-τρεις ξυλιές.
Όπως ήταν φυσικό σχημάτισαν τήν έντύπωση, ότι
ήταν τρελλός και τόν πήγαν στό Τρελοκομείο. Τόν
έξετάσαν καλά οί γιατροί, αλλά δέν του βρήκαν
τίποτε και τόν έδιωξαν. Αυτό όμως ήταν άρκετό γιά
νά πάρη “δίπλωμα” τρελλού ό Πατήρ Γεώργιος και
έτσι στή συνέχεια έκινείτο μέ μεγαλύτερη άνεση. Μ’
αυτόν τόν άγιο τρόπο ό άνθρωπος του Θεού κορόι-
δεψε τήν ματαιότητα του κόσμου. ✠

Αθωνική

πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τής ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΑΘΥΜΟΥΣΙΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Μοναχός Σίμων - Κωνσταντίνος Μπούκας

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας

Κυρίλλον Λουκάρεως 6 114 74 ΑΘΗΝΑ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 17,6 Ε.

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ
Ταχ. Γραφείο ΑΘΗΝΑ 14
Αριθμός Άδειας 4 939

Κύριε Ίησοϋ Χριστέ, έλέησόν με